

imod Per fortsatte han i samme Tone: »Hvor kan De dog nænne at vise Dem saa uforsonlig overfor en Hædersmand som Oberst Bjerregrav, en gammel Krigsinvalid, en Fædrelandsforsvarer? Han er jo lige til at kysse!«

De andre Herrer kom igen til at le, og Per kunde nu ikke længere styre sig. Som altid, naar en stolt Forventning var slaaet fejl for ham, tabte han tilsidst Besindelsen. Med et Slag i Bordet rejste han sig op, graa i Ansigtet, og sagde stødvist:

»Jeg vil gøre de Herrer opmærksom paa, at det er Dem, der har haft Bud efter mig — ikke omvendt. Det tilkommer vel derfor mig — og ikke Dem — eller nogen anden — at stille Betingelser«.

Han satte sig igen under isnende Stilhed. Hr. Sivertsen forsøgte vel paany med sin skrydende Latter men holdt inde, saasnart han mærkede, at de andre forblev tavse.

Max Bernhardt sad med Haanden omkring Hagen. Hans blodløse Ansigt havde faaet det uhyggelige, tillukkede Udtryk, som det plejede at faa, naar han i Tankerne udfærdigede en Dødsdom. Det gjorde ham iøvrigt ondt for den unge Mand! Han var virkelig begyndt at faa lidt Interesse for ham, omend denne ungdommelige Opfarenhed ikke just forøgede den, — den gjorde ham snarere igen lidt mistænksom med Hensyn til Pers indre